

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Řepová**, se sídlem Řepová 48, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti: **Honební společenstvo Slavoňov**, se sídlem Zvole 221, Zábřeh, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2008, čj. KUOK 3488/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2009, čj. 22 Ca 67/2008 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2008, čj. KUOK 3488/2008, zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Městského úřadu Zábřeh ze dne 8. 11. 2007, čj. 2007/2609/ZP-MUZB-3, jímž bylo rozhodnuto, že správní řízení o návrhu žalobce ze dne 11. 10. 2007, aby správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, že Společenstevní honitba Slavoňov, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Šumperk ze dne 15. 3. 1993, čj. Mysl. 754/2061/61/93, zaniká ke dni 31. 3. 2003 a k témuž dni zaniká Honební společenství Slavoňov a provádí se jeho likvidace, není zahájeno a věc se podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odkládá, jelikož v této věci není věcně příslušný žádný správní orgán.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 7. 8. 2008, čj. 22 Ca 67/2008 - 31, zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 30. 9. 2009, čj. 8 As 49/2008 - 62, zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajskému soudu vytkl, že ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože pro takový postup nebyly splněny zákonné předpoklady.

Poté krajský soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2009, čj. 22 Ca 67/2008 - 82, žalobu opět zamítl.

Nepřisvědčil přitom námitce, že správní orgány měly při rozhodování o podání žalobce ze dne 11. 10. 2007 procesně postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 71/1967 Sb.“). Naopak uvedl, že u správního orgánu prvního stupně bylo ve smyslu § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), vedeno řízení o návrhu osoby zúčastněné na řízení, které byla uznána honitba podle dosavadních předpisů, na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Toto řízení nebylo ke dni účinnosti správního řádu pravomocně ukončeno, proto bylo ve smyslu § 179 odst. 1 věty druhé správního řádu v dalším řízení správně pokračováno podle zákona č. 71/1967 Sb. Návrh žalobce podaný v rámci tohoto řízení dne 11. 10. 2007 posoudil správní orgán prvního stupně podle krajského soudu správně jako samostatný návrh na zahájení jiného řízení a při aplikaci přechodných ustanovení správního řádu rozhodl usnesením podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu tak, že řízení ve věci návrhu nezahajuje a věc odkládá, jelikož vůči němu „*bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán*“. Přestože byl totiž žalobce účastníkem řízení o uvedení honitby Slavoňov do souladu se zákonem o myslivosti, vedeného na návrh osoby zúčastněné na řízení ze dne 21. 10. 2002, nemohl podle krajského soudu disponovat s návrhem na jeho zahájení. V této souvislosti krajský soud citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 8 As 53/2008 - 86 (www.nssoud.cz), vydaného v právní věci téhož žalobce proti témuž žalovanému za účasti Honebního společenstva Libivá.

S další žalobní námitkou poukazující na nezákonný postup orgánu prvního stupně, který podle žalobce nezahájil řízení podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti za použití § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., se krajský soud vypořádal odkazem na přechodné ustanovení v § 179 odst. 1 a 2 správního řádu a uvedl, že „*v posuzované věci lze procesně postupovat pouze dle zákona č. 500/2004 Sb.*“.

Odkazem žalobce na obsah jeho odvolání ze dne 17. 11. 2007 se krajský soud odmítl zabývat s tím, že „*(ž)alobce v rozporu se zákonným požadavkem formulace žalobních bodů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pouze učinil odkaz na obsah svého podání učiněného v průběhu správního řízení, což však nelze považovat za kvalifikovanou žalobní námitku*“.

Konečně krajský soud dodal, že písemné podání žalobce učiněné v rámci ústního jednání před krajským soudem není doplněním žaloby, ale shrnutím závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 8 As 49/2008 - 62 a čj. 8 As 53/2008 - 86 a polemikou s právními názory vyjádřenými v posledně uvedeném rozhodnutí, k níž krajskému soudu nepřísluší se vyjadřovat.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel poukázal na nesprávné právní posouzení otázky, podle kterého právního předpisu mělo být rozhodnuto o jeho návrhu ze dne 11. 10. 2007. Považoval za nepatřičné

vydělovat podání ze dne 11. 10. 2007 do samostatného řízení, pokud ve věci samé nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Správní orgány ani krajský soud podle stěžovatele nevzaly do úvahy § 19 zákona č. 71/1967 Sb., resp. § 46 správního řádu. Podání stěžovatele mělo předepsané náležitosti a bylo zřejmé, jaké věci se týká. Správní orgán tyto námitky přešel a za rozhodný považoval obsah podání. V porušení procesních pravidel stěžovatel spatřoval porušení práva na spravedlivý proces. Nezhledněním této skutečnosti byl stěžovatel zkrácen na právu na soudní ochranu proti rozhodnutím vydaným orgánem moci výkonné v oblasti veřejné správy.

IV.1

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.2

Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Pouze na okraj přitom podotýká, že námitky stěžovatele týkající se nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem je třeba podřadit stížnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné podřazení námitky ovšem nemá vliv na posouzení kasační stížnosti v celém jejím rozsahu.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel opřel kasační stížnost pouze o námitku, že správní orgány, resp. krajský soud nesprávně určily procesní předpis rozhodný pro rozhodování o jeho návrhu ze dne 11. 10. 2007. V tomto směru stěžovatel výslovně uvedl, „že k použití správního zákona, při rozhodování o jeho výše uvedeném návrhu, nebyl důvod a že měl být jako procesní předpis použit správní řád“. Nesouhlasil s vydáním jeho podání ze dne 11. 10. 2007 do samostatného řízení za situace, kdy řízení ve věci návrhu osoby zúčastněné na řízení dosud nebylo ukončeno vydáním meritorního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud připomíná právní závěry přijaté v již zmíněném rozsudku čj. 8 As 53/2008 - 86, vydaném v právní věci stejného stěžovatele a žalovaného, nadto na podobném skutkovém půdorysu. Nejvyšší správní soud v rozsudku zdůraznil, že řízení podle § 69 zákona o myslivosti je správním řízením zahajovaným na návrh honebního společenstva vzniklého před účinností zákona o myslivosti. Uvedl také, že „(z) pouhého účastenství stěžovatele v takovém řízení nelze dovodit jeho oprávnění disponovat s návrhem na zahájení řízení...“.

Prisvědčil-li tedy krajský soud správním orgánům, že návrh stěžovatele ze dne 11. 10. 2007, aby správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, že Společenstevní honitba Slavoňov, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Šumperk ze dne 15. 3. 1993, čj. Mysl. 754/2061/61/93, zaniká ke dni 31. 3. 2003 a k témuž dni zaniká Honební společenstvo Slavoňov a provádí se jeho likvidace, nemohl být projednán ve správním řízení podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti zahájeném návrhem osoby zúčastněné na řízení ze dne 21. 10. 2002, nijak ve svém právním posouzení nepochybil. Jakkoliv byl stěžovatel účastníkem řízení o uvedení honitby Slavoňov do souladu se zákonem o myslivosti, vedeného na návrh osoby zúčastněné na řízení, nemohl disponovat s návrhem na jeho zahájení.

Krajský soud správně uvedl, že zánik honebního společenstva může podle § 69 zákona o myslivosti nastat pouze pokud nejsou splněny podmínky předvídané v tomto ustanovení. V takovém případě by honební společenstvo zaniklo *ex lege*, bez rozhodnutí správního orgánu,

a to ke dni 31. 3. 2003, s jeho následnou likvidací. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku čj. 8 As 53/2008 - 86 konstatoval, že „namítl-li stěžovatel, že správní orgán měl postupovat z úřední povinnosti a při aplikaci sbora uvedených ustanovení obchodního zákoníku a občanského soudního řádu per analogiam rozhodnout o zániku honebního společenstva a jeho likvidaci, připomíná Nejvyšší správní soud zásadu enumerativního výčtu veřejných pretenzí, upravenou mj. v článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jež je nepochybně jedním ze základních principů demokratického právního státu. Z ní jednoznačně vyplývá nutnost výslovného zákonného zmocnění správního orgánu, který má rozhodovat o subjektivních právech adresátů veřejné moci. Nežaložila-li žádná právní norma pravomoc a působnost správního orgánu rozhodovat o zániku a likvidaci honebního společenstva, nemohl správní orgán per analogiam iuris o takovém návrhu stěžovatele meritorně rozhodovat.“

Správní orgán prvního stupně proto správně odložil podání stěžovatele ze dne 11. 10. 2007 usnesením vydaným podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu s tím, že k jeho projednání není věcně příslušný žádný správní orgán.

Pokud stěžovatel uvedl, že „že k použití správního zákona, při rozhodování o jeho výše uvedeném návrhu, nebyl důvod a že měl být jako procesní předpis použit správní řád“, není zcela zřejmé, co tím měl na mysli. Lze totiž pouze zopakovat, že správní orgány s přihlédnutím k datu podání stěžovatele správně aplikovaly § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jejich postup následně obstál i v rámci soudního přezkumu.

Za situace, kdy stěžoval jiné námitky proti rozsudku krajského soudu nevznesl, nebyla kasační stížnost důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení pak obecně nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. září 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu